

Fazekas József

Üres kereszt

Üres kereszt, beszédes hiány,
oszlik csöndem,
új élet vár rám.
A hitetlen azt sem hiszi,
amit saját szemével lát,
mereng sután, csodálkozik,
sandaság gyötri
és minden, ami történt, talány.

Pedig megmondta jó előre:
... harmadnap megdicsőít
Atyám s visszajövök
fény-fehér tündöklőn,
s az üres keresztben
glóriaként lobog
gyolcs ruhám...

És teltek, múltak
könnyű s terhes ezredek,
az üres kereszt bennem
egyre fényesebb.

Leborulok tékozló gyanánt,
de nem tudok elég mélyre,
alkonyi sóhajt
rebeg szám
s rám vetül a kereszt fénye.

Gyönyörködöm

Gyönyörködöm
a meggyötört, kormos,
téli kertben,
gyönyörködöm,
párálni kezd
a lucskok, a félelem.

Gyönyörködöm,
csontosul bennem
a vágy.
Fényre vágyom,
cinke-zenére,
körös-körül
kócos még az ág.

Gyönyörködöm,
hártyaszárny
rezdül,
s kelyhekben
remegő zsongás,
gyönyörködöm,
a lét reménylő
körforgás.

Gyönyörködöm,
fonja új ruháját
a szépség, a cél, az idő.
Gyönyörködöm,
lobogj életem,
mint jegyes keszkenő.

Sóhaj

Mint visszakívánczó
ősz falevél,
úgy nézek utánad.

Mint meleg fényekből
szótt ragyogás,
szeretnék lenni sálad.

Mint a virág,
illat a hajadban,
úgy szeretnék maradni,

minden pillanatodban,
Kedvesem.

Meditáció

Egyedül senki sem kel át az óceánon,
hétmérföldes csizma nincsen,
a magány lesben áll s lefegyverez,
hajód vitorláiból elfogy a remény szele.
Az ólmos sötétet áttöri hajnali fény,
mindig győzedelmes, téged is keres,
a kishitűség abroncsai lehullnak
a bizalom örök oltárán.
Egyedül senki sem kel át az óceánon,
a jó szót, az érintést fogadd el,
mámorok tajtékait mosd le magadról
s állj fel terheid súlyaival.
Minden veszteség fájdalom, hiány,
az első lépést kövesse második,
erőt hagyott ránk a mért idő:
lelkünk bölcső, benne a jövő.

Mindig voltak

Mindig voltak,
vannak és lesznek,
mindig, mindenütt
a mímések,
akik irigylük, ha te is,
akiket ingerel, a veled is.

Nem koptak ki az időből,
akiket a békesség felőrölt,
adták magukat
meleg bélésnek,
amelyből kihajthat
az a várt élet.
Mindig voltak,
vannak és lesznek,
akiket titkon
az irigyek is szeretnek,
nincs indok, mellék hanta,
szeretjük őket
minden bajra.

Mindig voltak, vannak
és lesznek,
a Teremtő
belénk teremtett
parányi drága magot
hordozom, hordozod:
vagyonom, vagyonod.

Napéjek fénye.